

sygn. akt IV Cz 1/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2014 r .

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Dorota Curzydło (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Jaroszewicz

SO Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Słupsku na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

za udziałem dłużnika S. P.

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 19 listopada 2013 r. sygn. akt VI Co 151/13

p o s t a n a w i a :

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że uzupełnić postanowienie Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 8 października 2013 r. sygn. akt VI Co 151/13 i zasądzić od dłużniczki S. P. na rzecz wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego;
2. zasądzić od dłużniczki S. P. na rzecz wierzyciela (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt IV Cz 1/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r. sygn. akt VI Co 151/13 Sąd Rejonowy w Lęborku oddalił wniosek wierzyciela o uzupełnienie postanowienia z dnia 8 października 2013 r. poprzez przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego. Uzasadniając rozstrzygnięcie wskazał Sąd pierwszej instancji, że postanowieniem z dnia 8 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Lęborku, uznając za oczywiście zasadne zażalenie wierzyciela, uchylił swoje postanowienie z dnia 24 czerwca 2013 r. , nie rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego. Zważył Sąd Rejonowy, iż wniosek wierzyciela o uzupełnienie postanowienia o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego nie może zostać uwzględniony bowiem postanowienie z dnia 8 października 2013 r. nie jest orzeczeniem kończącym sprawę w instancji a nadto wydając postanowienie na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd nie działał jako Sąd drugiej instancji.

Z postawieniem nie zgodził się wierzyciela, który zaskarżył postanowienie w całości i wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzucił, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów ustawy, opierając się wyłącznie na literalnej wykładni przepisu art. 108 § 1 k.p.c. , art. 395 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. W ocenie skarżącego okoliczność, że postanowienie z dnia 8 października 2013 r. jest wynikiem skorzystania przez Sąd pierwszej instancji z uprawnienia przewidzianego w art. 395 § 2 k.p.c. nie oznacza, że w postępowaniu zakończonym w taki

sposób, stronie wygrywającej nie należą się koszty postępowania zażaleniowego. Zarzucił nadto, że postanowienie wydane przez Sąd ma przymiot orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie w danej instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasadne okazały się podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia przez Sąd pierwszej instancji wskazanych w zażaleniu przepisów prawa procesowego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 marca 2012 r. II CZ 177/11 (Legalis 473598) wyraził pogląd, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, że okoliczność, iż uwzględnienie zażalenia jest wynikiem skorzystania przez Sąd Okręgowy z uprawnienia przewidzianego w art. 395 § 2 KPC nie oznacza, że w postępowaniu zakończonym w taki sposób, stronie wygrywającej nie należą się koszty postępowania zażaleniowego. Postępowanie zakończone wydaniem postanowienia w trybie art. 395 § 2 k.p.c. zostało wszczęte na skutek zażalenia strony, strona była przy tym zastępowana przez pełnomocnika. Niewątpliwie więc w tym postępowaniu strona poniosła zwykle koszty postępowania zażaleniowego a tylko istnienie tego szczególnego przepisu, pozwalającego na autokontrolę, spowodowało, że zażalenie zostało rozpoznane przez sąd, który je wydał, a nie sąd instancyjnie wyższy, do którego kierowane było zażalenie. Powyższe argumenty przemawiają za przyjęciem, że w przypadku, w którym sąd o zażaleniu rozstrzyga na podstawie art. 395 § 2 k.p.c., stronie wygrywającej, zgodnie z ogólną regułą z art. 98 k.p.c. odpowiedzialności za wynik procesu, należą się koszty tego postępowania, jako postępowania zażaleniowego.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżone postanowienie naruszył także art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uznając, że postanowienie z dnia 8 października 2013 r. nie jest postanowieniem, w którym Sąd winien orzec o kosztach postępowania zażaleniowego. Jak słusznie zarzucił skarżący rozstrzygając o kosztach postępowania zażaleniowego w sytuacji, gdy o zażaleniu rozstrzyga Sąd pierwszej instancji w trybie art. 395 § 2 k.p.c., nie jest możliwe oparcie się wyłącznie na językowej wykładni art. 108 § 1 k.p.c. Konieczna jest wykładni funkcjonalna powołanego przepisu, odwołująca się do celu regulacji prawnej. Przepis art. 108 § 1 k.p.c. stanowiący, że Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji statuuje zasadę koncentracji i unifikacji kosztów, która przeciwstawia się zasadzie rozdrabniania kosztów procesu i uzależniania ich od wyników poszczególnych czynności procesowych (np. zażaleń, wniosków o odrzucenie pozwu itp.). Zasada koncentracji i unifikacji kosztów wyraża się w tym, że o kosztach sąd rozstrzyga w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego o tym czy Sąd uwzględniający zażalenie na własne postanowienie ma obowiązek orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego zależy od tego czy po wydaniu w trybie art. 395 § 1 k.p.c. orzeczenia będzie nadal toczyło się postępowanie, które zakończy się wydaniem orzeczenia końcowego, w którym Sąd pierwszej instancji zobowiązany będzie orzec o kosztach. Jeżeli takie postępowanie nie będzie się toczyło orzeczenie Sądu pierwszej instancji jakie zapadło w trybie art. 385 § 1 k.p.c. uznać należy za orzeczenie kończące sprawę w instancji. Inna interpretacja art. 108 § 1 k.p.c. prowadziłaby do sytuacji, w której strona (uczestnik postępowania), mimo iż jej zażalenie było zasadne, pozbawiona zostałaby możliwości dochodzenia kosztów postępowania zażaleniowego. Podkreślić bowiem należy, że koszty postępowania sądowego są definitywnie rozliczane w postępowaniu którego dotyczą i nie mogą być dochodzone w odrębnym procesie.

Wobec powyższego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie i na podstawie art. 351 § 1 k.p.c., 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu 13 § 2 k.p.c. uznając, że sprawie koszty poniesione przez wierzyciela w postępowaniu zażaleniowym (w zakresie zażalenia na postanowienie z dnia 8 października 2013r.) stanowią koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji, zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela poniesione koszty, na które składają się opłata od zażalenia – 30 zł i wynagrodzenie pełnomocnika § 13 ust. 2 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) – 60 zł.

Nadto w punkcie 2 uznając, że koszty poniesione przez wierzyciela w postępowaniu zażaleniowym (w zakresie zażalenia na postanowienie z dnia 19 listopada 2013 r) stanowią koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji, Sąd zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela poniesione koszty, na które składają się opłata od zażalenia – 30 zł i wynagrodzenie pełnomocnika § 13 ust. 2 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) – 60 zł .